

SUPLEMENT

LI 101-gener 10

LLUITA
INTERNACIONALISTA

MENOS
PARA
VIVIR
MEJOR.

**Decrei-
xement**

0

**Revo-
lució**

2

DECREIXEMENT

Per la reconstrucció de la IV Internacional

1.- El creixement com a motor de l'economia capitalista?

Els autors que defensen el decreixement parteixen d'identificar el creixement com a motor/objectiu del sistema capitalista. Així ho explica Carlos Taibo: "La visió dominant a les societats opulentes suggereix que el creixement econòmic és la panacea que resol tots els mals." (1) O, com suggereix Raúl García-Duran, "El capitalisme ha adoptat el creixement com a "norma de conducta" (2). O, encara més, quan es posa el nord en el consumisme, com explica Luís González: en fixar

consumisme és tan sols com un mitjà per ampliar les seves vendes i beneficis, però, altre cop, davant de situacions en què caigui la venda de la seva producció, abans en destruirà una part, que no la donarà per satisfer necessitats, perquè l'objectiu és **preservar la taxa de benefici**, no pas l'augment del consum en si.

En períodes de desenvolupament, la forma normal d'obtenir aquest benefici és la "reproducció ampliada de capital", que analitzava Marx, que suposa un increment constant de la producció. Però no sempre és així. Hem viscut l'aplicació dels acords de la UE sobre les quotes de producció al sector primari, amb

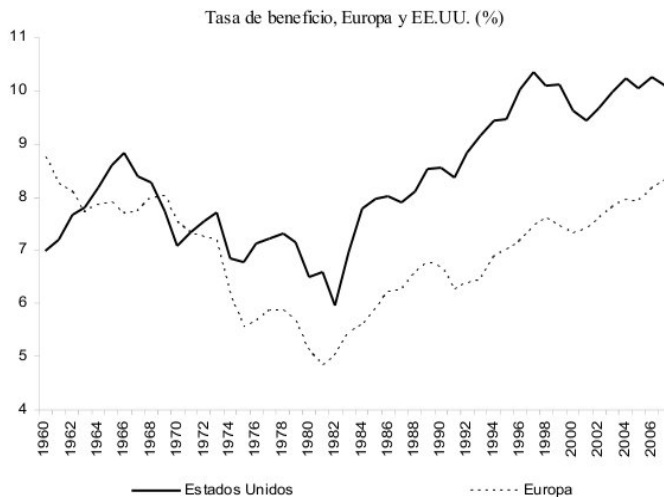
subvencions per vaca sacrificada o per hectàrea abandonada, acompanyades d'un discurs "ecologista" sobre la recuperació d'hectàrees de bosc. Altre cop, la pregunta era: créixer costi el que costi com a objectiu o mantenir el marge de benefici? I la resposta és sens dubte la segona.

En èpoques de crisi com l'actual el discurs dominant és la reducció dràstica de la producció, amb tancaments de fàbriques i acomiadaments massius, i ja no diguem quan ens empeny a guerres. El capitalisme ha sortit de les crisis profundes o estructurals amb una destrucció enorme de forces productives. **Si un patró ha d'optar entre el creixement de la producció (més consum per a la població) i el creixement del benefici, no dubtem que decreixerà la producció i demanarà al consumidor que "s'estrenyi el cinturó".**

Aquesta falsa identificació de "capitalisme igual a creixement o a més consum individual" duu a la fàcil però equivocada reacció que "anticapitalisme is decreixement". Però aquest enfocament

–com veurem més endavant– desarma la resistència contra els plans de destrucció de llocs de treball i de capacitat productiva de les fàbriques que impulsa el capitalisme en èpoques de crisi com les actuals, o justificaria les retallades salarials que la patronal intenta imposar.

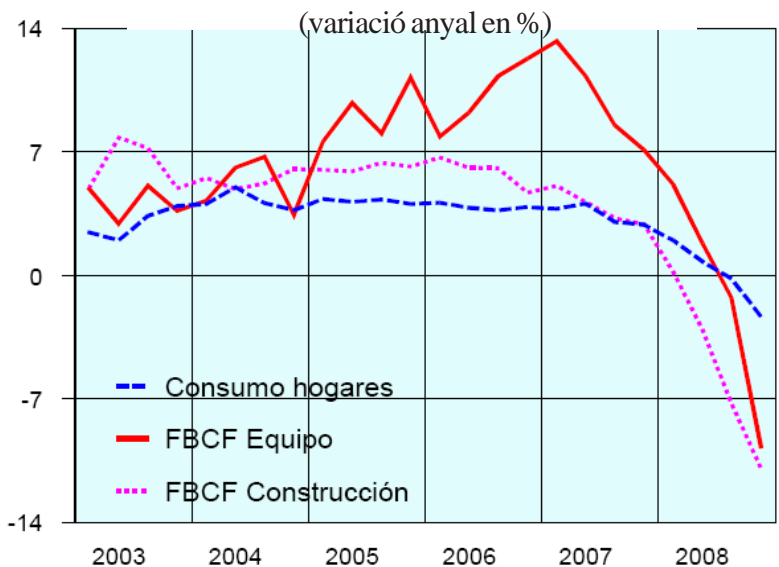
Evució de la tasa de guanys general d'EUA i Europa en el període 1960-2007

"l'increment constant de l'acumulació individual" com la premissa sobre la qual es basa el sistema econòmic (3).

Efectivament els discursos d'economistes i polítics capitalistes afirmen que busquen el creixement i també permetre una acumulació de béns més gran per a cada individu, però és essencial definir què és el que mou realment l'economia capitalista. Al capitalista no li importa desenvolupar o destruir producció, si amb qualsevol de les dues accions genera **benefici**, perquè és aquest i **no pas com aconseguir-lo** el que mou la seva economia. Tampoc preocupa al capitalista la quantitat més o menys gran de béns en mans de la gent en si mateixa: si desenvolupa el

COMPONENTS DE LA DEMANDA

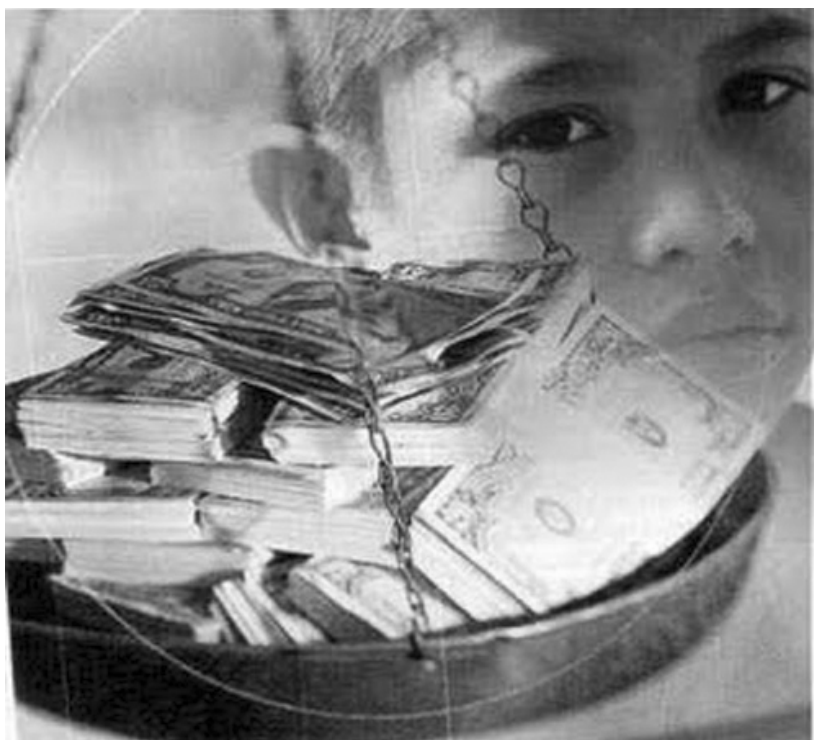

2.- Vivim per sobre de les nostres possibilitats?

Hi ha una segona afirmació sobre la necessitat de començar un decreixement, almenys en els països imperialistes, i és l'afirmació: "reduir la producció i el consum perquè vivim per sobre de les nostres possibilitats, perquè és urgent tallar emissions que danyen perillosament el medi i perquè comencen a faltar matèries primeres vitals". (4)

Podem estar d'acord en la necessitat d'exigir mesures per limitar les emissions contaminants i que redueixin el consum de matèries primeres, però: vivim per sobre de les nostres possibilitats? El problema de les generalitzacions –com el de les mitjanes estadístiques– és que reparteixen el consum entre tots/es igual. **Aquesta formulació expressada així elimina substancialment les diferències de classe i entre imperialisme i pobles semicolonials.** Per nosaltres el problema és que uns/es consumeixen molt i altres, en canvi, passen fam o precarietat.

Per la majoria de la població i dels pobles del planeta el que s'imposa no és que el malbaratament sinó les terribles fams i malalties que empenyen milions de persones a la immigració posant en risc les seves vides. La resposta dels i les decreixentistes és que s'ha de parlar de desenvolupament i no pas de creixement, però la realitat és que sense un creixement real del consum en molts vessants, aquesta població està condemnada. I, en aquest punt, nosaltres no farem la

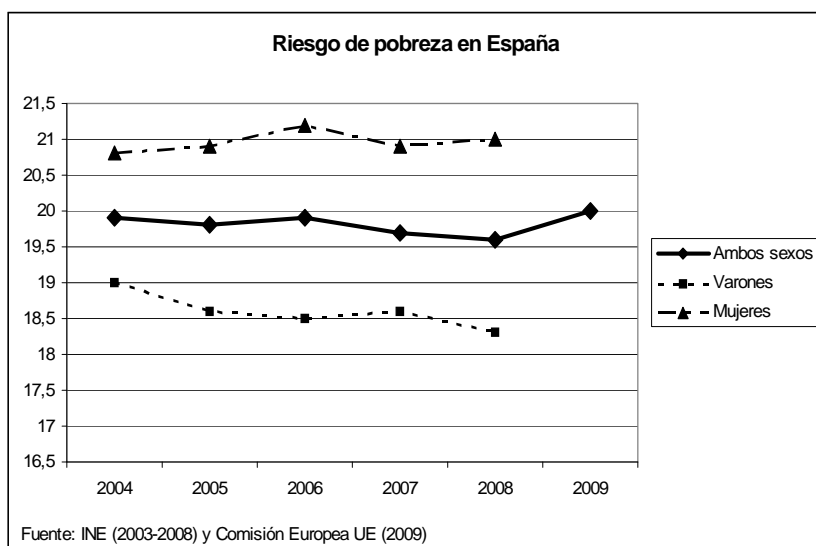
llista de què sí que poden tenir i què no -després hi insistirem. Seran els mateixos pobles i treballadors/es qui, trencant amb la dependència de l'imperialisme i les multinacionals, puguin definir quines són les seves pròpies necessitats i com han de cobrir-les.

Però hi ha una segona part d'aquest raonament que s'aplica als països imperialistes. A l'informe anual sobre Protecció i Integració Social de l'executiu comunitari de març de 2009 es constata que el 24% de la població de l'Estat espanyol viu en la pobresa o està en risc greu de caure-hi. Aquesta situació terrible de deteriorament és conseqüència que els darrers anys

la part de riquesa que es queda el/la treballador/a no ha deixat de créixer, per passar a les mans del capital. Entre els i les treballadores –particularment entre immigrants/des i joves– s'ha precaritzat fins a l'extrem l'ocupació, que no és suficient ni per poder comprar o llogar un pis. Així, per a la classe treballadora, almenys per a un ampli i creixent sector seu, nosaltres reclamem més estabilitat laboral i salaris millors, i això es tradueix en millorar la seva capacitat de consum.

3.- La crisi actual.

Hi ha un altre perill del mateix argument que "vivim per sobre de les nostres possibilitats", i és que facilita la versió de la ideologia dominant amb la qual en volen fer responsables de la crisi actual — una crisi que només ells i la lògica del propi capitalisme han provocat. Ens expliquen que la crisi arrenca de les hipoteques *subprime*: que els bancs van fer préstecs a treballadors/es pobres per comprar habitatges —uns treballadors/es que volien viure "per sobre de les seves possibilitats"— i l'error de la banca va ser donar-los préstec. Ara, per explicar les mesures que descarreguen la crisi sobre els i les treballadores (acomiadaments, retallades del salari directe i indirecte) també expliquen que hem viscut "per sobre de les nostres

possibilitats" i ara toca estrènyer-nos el cinturó.

No són ser els treballadors/es pobres qui ha provocat aquesta crisi enorme. El que passa és que el mode de producció capitalista genera, ell mateix, una contradicció que, al final, es torna irresoluble. Marx la va anomenar "tendència a la crisi de sobreproducció" o "sobreacumulació de capitals". El responsable no és el consum excessiu per part de la població, sinó la incapacitat del capital de reproduir-se mantenint la taxa de benefici, perquè per mantenir-la, mentre amb una mà augmenta la producció, amb l'altra enfonsa la capacitat de consum de la població treballadora.

El problema no és que visquem per sobre de les nostres possibilitats, sinó que hi ha un augment de les desigualtats que es torna monstruós: entre països, entre classes, fins i tot entre sectors d'una mateixa classe.

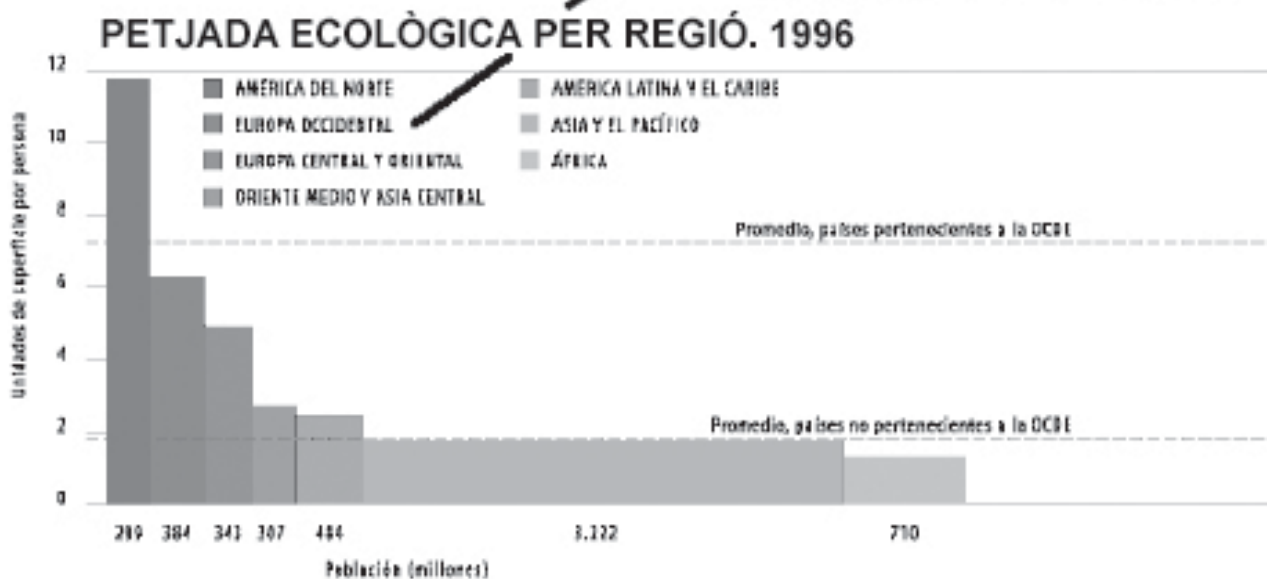
4.- La petjada ecològica i l'esgotament de recursos.

Però encara no hem contestat l'altre gran argument que justifica el

decreixentisme, la "petjada ecològica" d'una determinada població, que ve definida com "el càlcul de la quantitat d'aigua i terra requerida de forma contínua per produir tots els béns consumits i per assimilar tots els residus d'una població" (5). Si els 6.800 milions de persones del món tinguessin el nivell de vida de la classe mitjana dels EUA caldrien 5, 6 ó 7 terres per assegurar-los el consum, segons diversos autors/es. En altres paraules: *no hi ha prou terra (energia, aigua, matèria primera...) per a tanta gent, al ritme de consum dels països desenvolupats.*

En efecte, els estudis sobre hidrocarburs i el zenit del petroli, o sobre alguns importants minerals bàsics de processos productius, indiquen que aquests recursos s'esgotaran. Però hi ha molta disparitat quan es precisen les dates límit i el rendiment d'extracció a costos no excessius. Certament el capitalisme i el seu sistema de producció ens duen al desastre, en això hi estem completament

d'acord. Carlos Taibo defineix la situació: "...ens movem -si es vol- en un vaixell que s'encamina directament cap a un penya-segat, l'única cosa que hem fet els darrers anys ha estat reduir una mica la velocitat sense modificar, en canvi, el rumb" (6). Les diferències es manifesten altra vegada en què hem de fer davant d'aquesta situació. Els i les decreixentistes posen l'accent en fer decreixre la producció com a tasca prioritària -per alguns com a tasca única. Però aquests esforços tampoc no modifiquen el rumb del vaixell, potser només en frenen la velocitat. Per nosaltres la tasca és prendre el control del vaixell de les mans dels monopolis i l'imperialisme, així doncs, es tracta d'organitzar la rebel·lió, la revolució que els impedeixi seguir conduint el món cap al desastre, la barbàrie.

Fuente: Fondo Mundial para la Naturaleza (WWF); Centro de Vigilancia Mundial de la Conservación, Programa de las Naciones Unidas para el Medio Ambiente, Redefining Progress, Center for Sustainability Studies y Norwegian School of Management. 2006. Living Planet Report 2006. Gland, Suiza: Fondo Mundial para la Naturaleza.

Els anys trenta, els nostres avis, a la guerra civil, van respondre a una altra crisi capitalista greu (la del 29 i la Gran Depressió) iniciant una revolució, prenent les fàbriques i posant-les al servei de les necessitats dels i les treballadores i, estudiant aquest procés, van decidir multitud de mesures de reconversió, integració d'empreses,... al servei de les classes populars. Aquest és el camí. És impossible pensar que amb el capitalisme aturarem el procés de destrucció de la naturalesa, que té una dimensió planetària i global. **S'ha d'integrar en la lluita de classes la denúncia dels desastres ecològics, la defensa del medi com un element més per combatre el capitalisme.**

5.- Decreixement i nou malthusianisme.

Però si no posem al centre acabar amb el capitalisme, l'afirmació que no hi ha recursos suficients per a tanta gent perquè duu a la destrucció del planeta condueix necessàriament a un nou malthusianisme, en el sentit que aquí hi sobra gent, que és l'altra forma d'igualar l'equació entre població, consum i recursos disponibles.

Malthus (1766-1834), pastor anglicà i economista, assegurava que el creixement de la població mundial iniciat per la revolució industrial era molt superior a les possibilitats limitades de creixement econòmic i que, si no es limitaven els naixements o es deixaven morir els pobres, s'anava inevitablement cap a la destrucció de la humanitat. *"Un home que neix en un món que ja està ple -va escriure Malthus al seu "Assaig sobre la Població"-, si no pot obtenir dels seus pares la subsistència que justament els demana, i si la societat no necessita el seu treball, no té cap dret a reclamar ni la més mínima porció d'aliment i, de fet, sobra. En el gran banquet de la naturalesa, no hi ha cobert per a ell".*

Però no cal que aquestes idees malthusianes es formulin així. Estem cansades de sentir-les per justificar lleis d'estrangeria: que aquí no hi cabem tots i que s'ha d'impedir l'entrada d'immigrants... encara que als seus països es morin de fam.

Els i les decreixentistes, ho formulin

obertament o no, acaben arribant a posicions malthusianes. Per una banda, quan es planteja el decreixement simplement com a remei de la *petjada ecològica*, es condemna **com a molt** a la supervivència poblacions senceres, com Raúl García-Durán: *"Es tracta que aquests països es puguin desenvolupar com ells vulguin, sempre que sigui per satisfer les seves autèntiques necessitats, que com diu un altre dels economistes d'un país empobrit, el xilè Max Neff, són: afecte, creació, enteniment, identitat, llibertat, oci, participació, protecció i subsistència, i no pas per al creixement dels seus satisfactors o béns materials amb què intentem materialitzar la seva satisfacció, els quals moltes vegades van contra la satisfacció real".*

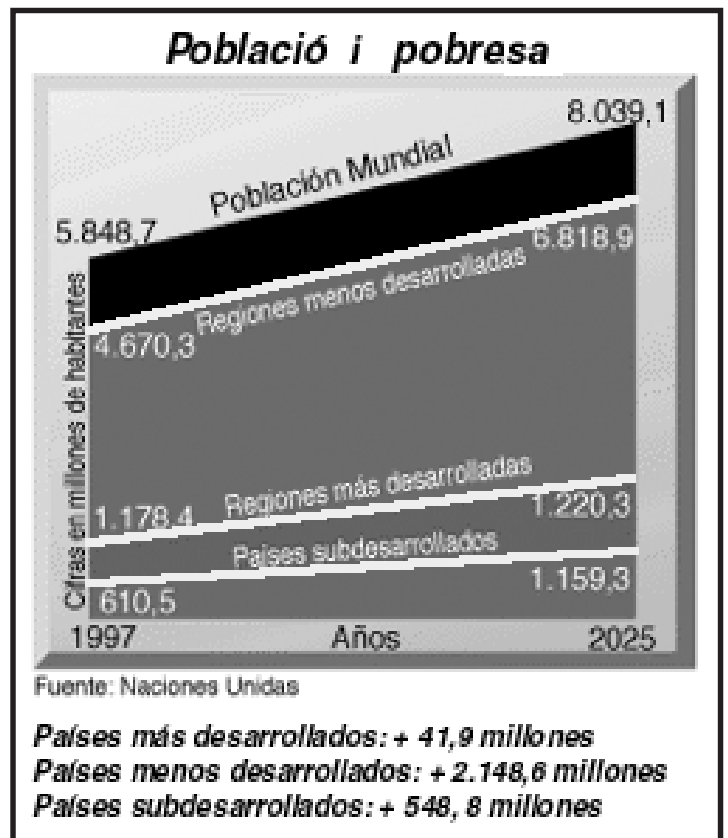
Però tot i així, és insuficient, perquè la població tendeix a créixer. Sense fer escarni de títols com el de l'article del referent del decreixentisme, Serge Latouche, que *"Cal llençar el bebè abans que l'aigua de la banyera"* (**"Il faut jeter le bébé plutôt que l'eau du bain"** Les Nouveaux Cahiers de l'IUED, 14, publicat el 06/2003), qui teixeix el fil lògic que uneix decreixentisme i malthusianisme és un altre dels teòrics, Ivan Illich, quan afirma que *"L'honestedat ens obliga a cadascun de nosal-tres a reconèixer la necessitat d'una limitació de la procreació (i) del consum"*. Atès que les societats desenvolupades són poblacions envellides o en vies d'envelliment, és clar que la procreació s'ha de limitar als països pobres, on els índexs de natalitat són més alts.

Contra aquestes tendències s'ha de respondre que la pròpia experiència demostra que el millor "control de natalitat" és la millora de les condicions de vida que permeti no necessitar el fill/a per sobreviure. A l'Estat

espanyol va passar. Eren costum, fa poc més de cinquanta anys, les famílies amb molts fills/es, especialment al camp, no pas per esport -encara que certament la ideologia oficial i l'església ho promocionaven- sinó perquè el fill/a era un instrument per mantenir-se mitjançant les feines del camp. Això mateix passa avui a la major part de països semicolonials: són els fills qui ajuda a sobreviure. En la mesura que aquesta necessitat s'acaba, la limitació es produeix de forma natural. En els països més desenvolupats d'Europa aquesta tendència encara es va establir abans que a l'Estat espanyol.

6.- El carro davant dels bous?

Escriu Taibo: *"Parlant clar, el primer que les societats opulentes han de prendre en consideració és la conveniència de tancar -o almenys de reduir sensiblement l'activitat corresponent- molts dels complexos fabrils que hi ha avui. Estem pensant, és clar, en la indústria militar, en l'automobilística, en la de l'aviació o en bona part de la de la construcció..."* -la cita segueix i la seguirem analitzant a l'apartat del sindicalisme.

Abans de parlar de quant cal produir o deixar de produir per satisfer les necessitats socials, cal discutir en mans de qui està la producció, qui decideix què produïm i per a qui. En el marc actual ni tan sols es pot definir com reorientar la producció, quina part és supèrflua i producte dels mitjans de la publicitat capitalista. No se sap en quant es reduirien les necessitats energètiques i en quant n'augmentaria l'eficiència si els recursos que avui es destinen a la indústria d'armament i a la seva investigació es destinessin íntegrament a la indústria civil. Per començar, com assenyala Taibo mateix, els instruments oficials de mesura de la riquesa en termes del PIB o de la renda són enganyosos, perquè en el capitalisme no es mesura la riquesa o la producció en relació a les necessitats de la població, sinó que s'estableix la comptabilitat de la compra-venda de mercaderies.

Es pot pensar que no importa l'ordre d'aquests dos factors: acabar amb el capitalisme i començar una reestructuració de la producció: però **l'ordre dels factors sí que altera el producte**, perquè la major part de mesures que posen al capdavant la reducció de la nostra capacitat de consum i l'acceptació del tancament de fàbriques, reducció de sous... en aquesta època de crisi, coincideixen amb plantejaments que fa la pròpia patronal per mantenir el sistema capitalista, i suposen una depauperació de les classes populars. **Fins que no siguin els i les treballadores mateixes qui controli i decideixi sobre la producció, no donem suport a la reducció de la capacitat de producció destinada al consum. Òbviament això no vol**

dir que determinats sectors puguin reconvertir la producció, acostant-la a les necessitats socials i ambientals per assegurar la continuïtat dels llocs de treball.

7.- Dues alternatives al sistema?

Latouche, referent indiscutible del decreixement, ho defineix com una *"revolució cultural que duu una refundació de la política"* la qual cosa implica *"passar de consumidors esclaus a ciutadans responsables"* (7). Amb aquest criteri, és lògic que la gran majoria de les propostes per decreixer siguin **pautes de conducta individual**: sobrietat, austeritat, no consum, reavaluar (revisar els valors), reconceptualitzar conceptes com riquesa i pobresa, reestructurar, relocalitzar, redistribuir, reduir, reutilitzar i reciclar. **Més que acabar amb el capitalisme, la proposta de la major part dels i les decreixentistes és construir una realitat paral·lela**, amb menys

feina, més local i autosuficient, en la qual –com diu Luis González– de forma voluntària hem *"d'autolimitar-nos amb un model de vida més auster"* (8).

En canvi, com als anys 30, nosaltres parlem d'un **canvi substancial de la distribució de la riquesa i del seu control a mans dels i les treballadores, abans de decidir si aquesta riquesa és excessiva o no**. Estem parlant de la necessitat d'una revolució que

continui la tasca iniciada fa 70 anys.

8.- Fent anar enrere la roda de la història.

Entre els que donen suport al decreixement hi ha corrents molt variats. Per uns es tracta de tornar a economies de subsistència, sense rentadores, ni neveres, ni cotxes, conreant hom mateix/a l'hort i atenent les necessitats bàsiques pròpies..., però sense arribar a aquest extrem, la tendència a l'autarquia econòmica és recurrent en gairebé totes. Taibo explica *"la rotunda primacia del que és local sobre el que és global en un escenari marcat, en resum, per la sobrietat i la simplicitat voluntària"*(9) com un mitjà de tornar a la terra, reduir la despesa energètica del transport... Amb l'objectiu, com el defineix Luis González, *"d'una tendència paulatina cap a l'autosuficiència des del que és local."*

Nosaltres veuríem aquest replegament per limitar la vida i els mitjans de producció i consum a l'àmbit local, com un replegament de la història uns quants segles enrere. Per nosaltres el problema no és posar fi al comerç mundial per així estalviar en transport, sinó que la internacionalització de l'economia en mans del capitalisme s'utilitza al servei d'obtenir el màxim benefici sense que n'importin les conseqüències (fam, desertificació...), i suposen l'espoliació de pobles i la seva submissió als plans imperialistes.

La discussió és sobre el mode de producció. Si l'objectiu del sistema productiu es dirigeix a satisfer les necessitats i respecta els pobles amb igualtat, en un sa internacionalisme de classe, és un element molt progressiu. Des d'aquesta perspectiva, l'intercanvi, la possibilitat d'aprofitar les millors condicions de producció o compartir els recursos del planeta que hi ha en unes zones i en altres no, així com el contacte entre pobles -que necessàriament du aparellada una despesa d'energia en transport-, no són negatius. Aquesta forma d'encarar la substitució del sistema capitalista per un altre que acabi amb l'espoli imperialista dels pobles ha de permetre immediatament que recuperin les seves terres fèrtils (avui destinades a monocultius per a l'exportació) i els seus recursos

naturals, posant-los al servei, en primer lloc, de satisfer les seves pròpies necessitats, sense que sigui contradictori que es produeixin excedents per intercanviar amb altres pobles en règim d'igualtat. Aquest plantejament per si mateix actuarà com a reductor de les necessitats de transport actuals. De la mateixa manera, serà des de la propietat col·lectiva dels mitjans de producció i les relacions d'igualtat entre els pobles que es podrà decidir si determinats processos productius és més econòmic mantenir-los concentrats encara que comporti despeses de transport o si la tècnica actual permet descentralitzar-los i acostar-los al consumidor. No sempre la producció a petita escala és energèticament més eficient.

Parlant dels països semicolonials veiem més clarament aquest aspecte de retorn al passat. Taibo, recorrent a Latouche per formular el programa per als països semicolonials, conté bona part d'aquesta enyorança: **"trençar amb la dependència econòmica i cultural respecte el nord; reprendre el fil d'una història interrompuda per la colonització, el desenvolupament i la globalització; retrobar la pròpia identitat, reapropiar-la, recuperar les tècniques i els sabers tradicionals, aconseguir el reemborsament del deute ecològic i restituir l'honor perdut."**

Compartim la ruptura amb la dependència imperialista que permeti retrobar la seva pròpia identitat i l'honor perdut -encara que no sabem qui va perdre més l'honor en el procés colonial. Però hi falta un element decisiu. Per què només recuperar les tècniques i els sabers tradicionals? En tot cas, si estem contra el monopoli de la tècnica i del saber en mans de les multinacionals, el que cal posar a disposició dels pobles és el coneixement i la tècnica actuals per fer-les universals. Cosa que, d'altra banda, seria tornar un deute històric, perquè els èxits de les multinacionals són el producte de l'espoli. Expropiar aquests coneixements i posar-los al servei dels pobles i nacionalitzar els recursos suposaria en si mateix una racionalització productiva.

I seran aquests pobles qui lliurement triarà quins sabers de la

tècnica tradicional i de l'actual posen en pràctica, de la mateixa manera que decidiran el seu desenvolupament i fixaran les seves necessitats.

Lluitem contra l'explotació i opressió inherents a la forma de producció capitalista, però aquesta lluita no impedeix reconèixer l'enorme desenvolupament de les forces productives que ha permès. La solució no passa per tornar al passat, sinó per aprofitar els millors desenvolupaments i posar-los al servei d'una nova manera de producció que respongui planificadament a les necessitats i les limitacions.

9. Qui decideix la llista?

Luis González Reyes, d'Ecologistes en acció, ens duu a la següent identificació: *"una societat sostenible serà aquella que cobreixi les necessitats (reals, no fictícies) de tota la població present*

i futura mitjançant una relació harmònica amb l'entorn."

Qui s'atribueix la potestat de definir què és una "necessitat real" i quina una "necessitat fictícia"?

No ens correspon als i les del "nord", en funció de la nostra experiència o sobre els criteris de què és útil i què superflu, dictar les formes i els límits del desenvolupament. Aquest mecanisme l'hem viscut en altres expressions, per exemple quan des de les ONG's de l'anomenat Nord es dictaven quines necessitats havien de ser cobertes, amb quines prioritats o com s'havien de comportar... al Sud.

A més, en molts articles hi apareixen avanços de llista, així que ens temem molt que siguin aquests teòrics decreixentistes qui la completi per dir-nos, a uns i altres, quines han de ser les necessitats reals,... no sabem si ens ho diran via internet, TV o colom missatger.

10. Sindicalisme i decreixement.

Quan les teories baixen a la pràctica és quan se n'acaba d'apreciar la dimensió veritable. Taibo –a la citació que hem començat a l'apartat 6- diu amb claredat que cal acceptar “*la conveniència de tancar -o almenys de reduir sensiblement l'activitat corresponent- molts dels complexos fabrils que hi ha avui. Estem pensant, és clar, en la indústria militar, en l'automobilística, en la de l'aviació o en bona part de la de la construcció*”. Que cal tenir una política per recol·locar els i les acomiadades en altres sectors i que “*És important subratllar que en aquest cas la reducció de la jornada laboral bé podria dur aparellada, per què no, reduccions salarials, sempre que aquestes, és clar, no anessin en profit dels beneficis empresarials.*”

No estem parlant només per al sindicalisme de les grans empreses de l'automoció com SEAT o Wolskvagen, sinó també del dels centenars d'empreses petites i mitjanes del sector que són subsidiàries de les grans marques. Els darrers anys hem viscut una ofensiva de destrucció d'ocupació i tancament de fàbriques, d'exigència de reduccions dràstiques de sous amb el xantatge de més acomiadaments. En molts casos això s'ha concretat en EROs.

Quina lògica proposa el decreixement davant d'aquesta situació? Caldrà acceptar els EROs patronals associats a la reducció de la producció o tancaments de fàbriques perquè el fi està del tot justificat, encara que les motivacions puguin ser diferents? en el marc de l'empresa capitalista, com es poden

acceptar reduccions de sou (encara que estiguin associades a reducció de temps de treball) sense que aquesta part de sou que el/la treballadora deixa de percebre no vagi a parar a les mans de l'empresari?

11 . Socialisme o Barbàrie

Marx escrivia a El Capital que el capitalisme “*esgota al mateix temps les dues fonts d'on brolla tota riquesa: la terra i el treballador*”. I aquest esgotament, unit a les crisis de sobreproducció inherents al sistema, el duen a definir una disjuntiva que no és decreixement o creixement; sinó socialisme o barbàrie.

Efectivament el capitalisme ens empeny a l'abisme, és més, està llençant a l'abisme milions de persones que moren per fam, malalties i en condicions de misèria extrema. No n'hi ha prou amb començar a construir un món paral·lel basat en el decreixement, perquè el món és únic, i o ens enfonsem o ens salvem tots i totes.

Socialisme és posar el control del poder polític i econòmic en mans de la majoria treballadora, permetre racionalitzar la producció planificant, decidir col·lectivament les prioritats. Un sistema econòmic basat en la igualtat i respecte entre pobles. No neguem l'avenç que permet integrar les diferents economies –les aportacions de tots els treballadors/es-, els descobriments científico- tècnics, en el marc d'un sistema econòmic mundial, al servei de les necessitats de la població i respectuós amb el medi. Les societats i la tendència al desenvolupament de les forces productives (la humanitat, la naturalesa, la tècnica), al costat de la lluita de classes han estat el motor de la història. Nosaltres no creiem que aquesta història s'hagi acabat. Millorar les condicions de vida dels treballadors/es del món exigeix un gran desenvolupament de la tècnica per permetre cobrir les necessitats amb el mínim temps de treball i amb la menor petjada ecològica possibles, amb l'objectiu últim que cadascú pugui consumir segons les seves necessitats.

Com més temps perviu el capitalisme, més pateixen els i les treballadores i capes populars, més a prop estem de grans catàstrofes ecològiques. Per això és urgent la tasca d'acabar amb aquest sistema econòmic i aixecar-ne en el seu lloc un altre nou. El punt més feble que tenim els treballadors/es per assolir aquest objectiu és la debilitat de les organitzacions polítiques i sindicals revolucionàries, que no es conformin només amb frenar la velocitat del vaixell sinó que vulguin canviar-ne el curs. És per això que en la lluita contra la crisi, els tancaments i els acomiadaments, les retallades salarials i dels serveis socials, les teories del decreixement desarmen ideològicament la resistència obrera i sindical i canvien les prioritats i els objectius que són necessaris per concentrar tots els esforços en desfer-nos, tan aviat com puguem, del capitalisme.

10 de gener del 2010

Notes

- (1) Carlos Taibo. Professor de Ciències polítiques de la UNAM. “Doce preguntas sobre el decrecimiento” Libro Pensamiento n. 61. Primavera 2009.
- (2) Raúl García-Durán. Professor d'Economia Aplicada de la UAB. “A favor del decrecimiento”.
- (3) Luís González. Membre d'Ecologistas en Acción. “La práctica del decrecimiento”. Libro Pensamiento n. 61. Primavera 2009.
- (4) Carlos Taibo, obra citada.
- (5) Meadows D.H. –Meadows W. –Randus J.: “Más allá de los límites del crecimiento” Aguilar 1993. Citado por Raúl García a l'article que ja hem citat.
- (6) Carlos Taibo, obra citada.
- (7) S. Latouche: “Petit tractat del decreixement seré” Institut del Territori 2008.
- (8) Luís González, obra citada.
- (9) Carlos Taibo, obra citada